

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 1051/08
08.04.2009. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Мирјане Ивић, председника већа, Гордане Џакула и Вере Пешић, чланова већа, са саветником Врховног суда Србије Љиљаном Јевтић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА, против тужене Команде Војног округа Београд, ради поништаја решења Уп-2 бр. 3-2 од 22.01.2008. године, у правној ствари одлагања служења војног рока, у нејавној седници већа одржаној дана 08.04.2009. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем, одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења Команде Војног одсека Београд - 2 Уп-1 бр. 08-2/5166-2 од 26.11.2007. године, којим, ставом 1. диспозитива, одбија се захтев за одлагање служења војног рока регрута АА, ставом 2. диспозитива је одређено да је тужилац обавезан да се одазове примљеном позиву, а ставом 3. диспозитива да жалба изјављена на решење не одлаже извршење решења.

Поднетом тужбом тужилац оспорава законитост решења туженог органа, истичући да је доставио сву потребну документацију којом се доказује да му је отац незапослен, као и његова мајка, а да му је брат ученик средње школе, те да је тужилац једини запослени у породици који има редовна примања. Сматрајући да је оспореним решењем повређен закон на његову штету, предложио је да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење.

У одговору на тужбу тужени орган је остао у свему при разлозима изнетим у оспореном решењу, па је предложио да суд тужбу одбије, као неосновану.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу, као и целокупних списа предмета ове управне ствари, Врховни суд Србије је нашао да тужба није основана.

Врховни суд Србије налази да је тужени орган на правилно утврђено чињенично стање, правилно применио материјално право, у поступку у коме није било повреде правила и за своју одлуку је дао разлоге, које, као довољне и на закону засноване, у свему прихвата и овај суд.

Ово стога, што је одредбом чл. 308. ст. 1. тач. 1. Закона о Војсци Југославије ("Сл. лист СРЈ" бр. 67/93...37/02 и "Сл. лист СЦГ" бр. 7/05 и 44/05), прописано да се служење војног рока на захтев регрута одлаже регруту који по прописима којима се уређује заштита породице лица на обавезној војној служби стиче својство храниоца породице ако би упућивањем на служење војног рока његова породица била доведена у тежак материјални положај, док те околности трају, а најкасније до краја новембра календарске године у којој навршава 27 година живота. Одредбом чл. 7. Закона о заштити чланова породица лица на обавезној војној служби ("Сл. лист СФРЈ" бр. 18/76), прописано је да основна права утврђена овим Законом припадају члановима породице храниоца, под условом да је хранилац са члановима породице живео у заједничком домаћинству, односно да им је обезбеђивао средства за издржавање до дана ступања на обавезну војну службу, или је обавеза издржавања наступила у току обавезне војне службе, да су чланови породице храниоца неспособни за привређивање и да немају сопствених прихода довољних за издржавање. Неспособни за привређивање, по чл. 9. истог Закона, сматрају се чланови породице храниоца, који су према оцени, налазу и мишљењу инвалидске комисије, по прописима о инвалидском осигурању, потпуно неспособни за привређивање. Како је из списка предмета, несумњиво утврђено да чланови породице тужиоца нису неспособни за привређивање, у смислу цитираних законских одредби, те да тужилац није пружио доказе да чланови његове породице немају сопствених прихода довољних за издржавање, то је и по схватању Врховног суда Србије, правилно решењем првостепеног органа од 26.11.2007. године, одбијен захтев тужиоца за одлагање служења војног рока, јер тужилац не испуњава услове прописане одредбом чл. 308. ст. 1. тач. 1. Закона о Војсци Југославије, за одлагање служења војног рока.

Код изнетог чињеничног и правног стања ствари, Врховни суд Србије је наводе тужбе оценио неоснованим и без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења, јер овим наводима тужилац није довео у сумњу утврђено чињенично стање, нити је навео околности или доказе који нису цењени у управном поступку, а били би од утицаја на другачије решење ове управне ствари.

Са напред изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Врховни суд Србије је, применом одредбе чл. 41. ст. 2. Закона о управним споровима ("Сл. лист СРЈ" бр. 46/96), одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ,

дана 08.04.2009. године, У. 1051/08

Записничар Председник већа-судија

Љиљана Јевтић, с.р. Мирјана Ивић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Оливера Стругаревић

СК